

Republika Hrvatska
Općinski sud u Čakovcu
Čakovec, Ruđera Boškovića
18

Poslovni broj: P-86/2026-12

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Čakovcu, po sutkinji toga suda Jasni Vehtersbah-Stojan, u pravnoj stvari tužitelja Kristijana Vinceka, OIB: 34462481398, Travnik 13, 40000 Čakovec zastupanog po punomoćnici Ivani Moravec, odvjetnici iz Varaždina protiv tuženika Addiko Bank dioničko društvo, OIB: 14036333877, Slavenska avenija 6, Zagreb, zastupanog po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane i dovršene glavne rasprave dana 25.kolovoza 2026., u nazočnosti tužitelja uz punomoćnika, dana 30.rujna 2026.,

p r e s u d i o j e:

I.Utvrdjuje se da su nišetne odredbe čl. 5. i čl. 8. Ugovora o kreditu br. 146-216/2004 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama, od 16.11.2004.g. sklopljenog između tuženika ADDIKO BANK d.d., OIB: 14036333877, Slavenska avenija 6, 10000 Zagreb i tužitelja KRISTIJANA VINCEK, OIB: 34462481398, Travnik 13, 40000 Čakovec, kao korisnika kredita, a koji Ugovor je solemniziran kod javnog bilježnika Jasenke Crnčec iz Čakovca, I.G. Kovačića 6, broj: OU-1700/04-1, dana 17.11.2004.g., u dijelu koji glasi: „Članak 5. Troškovi - prije isplate kredita odbijaju se troškovi obrade u iznosu od 0,63 (nulacijelihšezdesettri posto) jednokratno.“

„ Članak 8. Pravo na odustajanje Korisnika kredita - U slučaju prijevremene konačne ili djelomične otplate kredita, koja moguća samo jednom tijekom trajanja kredita, Banka je ovlaštena zaračunati taksu sukladno Odluci o naknadama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d.“

II. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., OIB: 14036333877, Slavenska avenija 6, 10000 Zagreb da tužitelju KRISTIJANU VINCEK, OIB: 34462481398, Travnik 13, 40000 Čakovec, isplati iznos od 728,43 EUR s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama koje teku na iznos od:

- 222,24 EUR od 25.11.2004. pa do isplate
- 506,19 EUR o d 17.7.2020. pa do isplate

i to po stopi zakonske zatezne kamate koja od dospijeća pa do 31. prosinca 2007. iznosi 15 % godišnje, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi zatezne kamate u visini eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanom za pet postotnih poena, zatim od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi zatezne kamate određenoj za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih

za razdoblja dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, zatim od 1. siječnja 2023. do 31. prosinca 2023. po stopi zatezne kamate određenoj uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, od 1. siječnja 2024. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koju stopu je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, te od 1. siječnja 2025. do isplate po stopi zatezne kamate određene uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., OIB: 14036333877, Slavenska avenija 6, 10000 Zagreb da tužitelju KRISTIJANU VINCEK, OIB: 34462481398, Travnik 13, 40000 Čakovec nadoknadi nastali parnični trošak u iznosu od 729,52 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama od dana donošenja presude pa do isplate po stopi zatezne kamate određene uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je dana podnio tužbu protiv tuženika radi utvrđenja ništetnosti i isplate. U tužbi navodi da su tužitelj i tuženikov pravni prednik Hypo Alpe – Adria - Bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavenska Avenija 6 (Podružnica Čakovec, Matice hrvatske 6) sklopili su Ugovor o kreditu br. 146-216/2004 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama, od 16.11.2004.g. (u daljnjem tekstu Ugovor o kreditu), solemniziran kod javnog bilježnika Jasenke Crnčec iz Čakovca, I.G. Kovačića 6, broj: OU-1700/04-1, dana 17.11.2004.g., te je temeljem kredita tuženik stavio na raspolaganje tužitelju kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 53.200,00 CHF po srednjem tečaju za devize Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita. U konkretnom slučaju radilo se o potrošačkom kreditu čija je namjena bila kupovina stana. Naknadno su ugovorne strane dana 21.5.2012. sklopile Aneks br. 1 uz Ugovor o kreditu broj 146-216/2004, kojim je ugovoren moratorij na plaćanje kredita. Predmetni kredit tužitelj je u cijelosti prijevremeno otplatio dana 17.7.2020. Odredbom čl. 5. Ugovora o kreditu određeno je, između ostalog, da se prije isplate kredita odbijaju troškovi obrade u iznosu od 0,63 % (nulacijeihšezdesetriposto) jednokratno. Sukladno navedenom, tuženik je tužitelju dana 25.11.2004. prilikom isplate naznačenog kredita obračunao i naplatio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva tzv. ulaznu naknadu u jednokratnom iznosu od 1.674,50 kn, odnosno 222.24 EUR. Jednako tako, čl. 8. Ugovora o kreditu navedena je mogućnost tuženika da u slučaju prijevremene konačne ili djelomične otplate kredita, koja je moguća samo jednom

tijekom trajanja kredita, Banka je ovlaštena zaračunati taksu sukladno Odluci o naknadama Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. Slijedom navedenog, tuženik je tužitelju prilikom prijevremene otplate kredita dana 17.7.2020. obračunao i naplatio naknadu za prijevremenu otplatu tzv. izlaznu naknadu u jednokratnom iznosu od 3.813,87 kn, odnosno 506,19 EUR. Radi se o tipskim odredbama koje je tuženik prethodno formulirao i unio u tekst ugovora, a o kojima tužitelj nije mogao pregovarati. Predmetnim odredbama nije određena svrha pojedine naknade, koje to sve ostale troškove iste obuhvaćaju, niti pak naknade imaju podlogu u eventualnim stvarnim troškovima tuženika povezanim sa sastavljanjem ugovora o kreditu ili sa prijevremenom otplatom kredita. Stoga se radi o odredbama koje su očito prouzročile značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, posebice imajući u vidu da je u konkretnom slučaju tužitelj na ime tzv. ulazne naknade platio tuženiku čak 0,63 % od iznosa kredita, što odgovara čitavoj rati kredita, dok je na ime „izlazne naknade“ tužitelj platio iznos koji je veći od dvije rate kredita.

1.1. Tužitelj nadalje ističe kako se radi i o odredbama koja se temeljem čl. 81. st. 1. i čl. 87. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03 s izmjenama i dopunama) smatraju nepoštenim i protivnim načelu savjesnosti i poštenja u obveznim odnosima, pa su shodno tome odredbe čl. 5. i čl. 8. Ugovora o kreditu temeljem odredaba Zakona o zaštiti potrošača i Zakona o obveznim odnosima ništetne, s obzirom da uopće nisu jasno i određeno navedeni troškovi koje banka tim naknadama podmiruje niti su tužitelju kao potrošaču te slabijoj ugovornoj strani prilikom sklapanja Ugovora jasno i određeno navedeni i ukazani troškovi koji će biti podmireni naplatom tih naknada. U prilog tome govori i ustaljena sudska praksa u korist potrošača koji su tužbama tražili utvrđenje ništetnosti naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita (vidjeti npr. presudu i rješenje Županijskog suda u Velikoj Gorici poslovnog broja GŽ-1085/2024-2 od 21. 5. 2025., presudu Županijskog suda u Zagrebu poslovnog broja GŽ-2789/2024-2 od 7. 1. 2025., kao i presudu i rješenje Županijskog suda u Varaždinu poslovnog broja GŽ-893/2023-2 od 28. 2. 2024.), zatim recentne odluke Vrhovnog suda RH kojima su u sličnim revizijskim postupcima odbijene banke sa svojim zahtjevima (Rev-715/2024-2 od 22. 5. 2024., Revd-1601/2024-2 od 30. 4. 2024. te Rev- 673/2023-2 od 13. 2. 2024.), a sve u skladu i s odlukama suda Europske unije u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19 vezano uz nepoštenost ugovorne odredbe o tzv. ulaznoj naknadi. Jednako tako je i po pitanju „izlazne naknade“ svoj stav dao Ustavni sud Republike Hrvatske u odluci U-III/3231/2022 od 13.7.2023. zaključivši da ova naknada nema nikakvog uporišta, niti pak ima podlogu u eventualnim stvarnim troškovima tuženika povezanim sa njegovim angažmanom u prijevremenoj otplati kredita. Naime, ugovorena naknada za prijevremenu otplatu kredita ne predstavlja naknadu štete koju bi banka trpjela, već naknadu za uslugu banke ili ugovornu kaznu zbog prijevremene otplate kredita koja ne može biti ugovorena za novčane obveze te je stoga protivna člancima 350. i 1024. Zakona o obveznim odnosima i ništetna. Budući da je banci izriječno zabranjeno člankom 1024. ZOO-a kod prijevremene otplate kredita naplatiti izmaklu kamatu, Ustavni je sud zaključio da je sporna ugovorna odredba protivna prisilnom propisu i ništetna u skladu s člancima 322. i 324. ZOO-a i banka obvezana vratiti naplaćenu naknadu korisniku kredita. Kako su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava iz tih odnosa stranke dužne pridržavati načela savjesnosti i poštenja iz odredbe čl. 4. Zakona o obveznim odnosima te kako pri sklapanju naplatnih

pravnih poslova sudionici moraju polaziti od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba iz odredbe čl. 7. ZOO-a, tužitelj ovdje ukazuje na činjenicu kako u Ugovoru nije jasno i određeno navedena svrha ni struktura naknada, niti je tužitelj o spornim odredbama mogao pregovarati. Ističe se kako je tuženik kao banka jača ugovorna strana koja je prilikom korištenja kredita s osnova jednokratne naknade naplatila tužitelju iznos od 222,24 EUR, a prilikom prijevremene isplate kredita naplatila daljnjih 506,19 EUR, pa naznačene odredbe sadržane u čl. 5. i 8. Ugovora o kreditu, doista uzrokuju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužitelja i slijedom gore naznačenih odredaba ZZZP-a ukazuje se nepoštenim i ništetnim.

1.2. Budući je sporni iznos od 222,24 EUR na ime obrade zahtjeva i odobravanje kredita i iznos od 506,19 EUR za prijevremenu otplatu kredita tuženik stekao bez valjane pravne osnove, to je kao nepošteni stjecatelj novčanih iznosa koje je primio temeljem nepoštenih odredbi koje je u svoju korist uvrstio u Ugovor o kreditu, temeljem čl. 323. st. 1. u vezi s čl. 1111 st. 1. ZOO dužan naznačene iznose vratiti tužitelju i to zajedno sa zateznom kamatom, a sukladno odredbama čl. 1115 ZOO.

2. U odgovoru na tužbu tuženik navodi da se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, time da ne spori da je prednik tuženika dana 16.studenog 2004.godine sa tužiteljem sklopio predmetni Ugovor o kreditu, te da je prilikom isplate kredita naplaćena jednokratna naknada za obradu kredita kao i da je prilikom prijevremene otplate kredita tužitelju naplaćena jednokratna naknada za prijevremenu otplatu kredita kao što je to navedeno u tužbi. U odnosu na naknadu za obradu kredita ističe da je u Ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se prije isplate kredita jednokratno odbijaju troškovi obrade u visini od 0,63 % iznosa kredita slijedom čega sporna odredba čl.5. Ugovora o kreditu ne podliježe testu nepoštenosti iz čl.84. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/03, dalje ZZZP). Predmetna odredba je gramatički razumljiva, te daje mogućnost tužitelju da na temelju točnih kriterija utvrdi ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz sporne odredbe. Tuženik navodi da on kao i svaka druga kreditna institucija prilikom odobravanja kredita ima troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu. Troškovi obrade zajedno s ugovorenom kamatom predstavljaju cijenu predmetnog kredita. Kroz spornu naknadu tuženik naplaćuje svoju uslugu, a o primjerenosti cijene ne može se raspravljati u kontekstu poštenosti. Pri tome se tuženik poziva na presudu Županijskog suda u Splitu, broj: GŽ-230/2023 od 9.veljače 2023.godine, te na presudu VTS RH , broj: PŽ-2437/2022 od 24.svibnja 2023.godine. Tuženik nadalje navodi da nije sporno da se u predmetnom slučaju radi o tipskom ugovoru što ne dovodi do zaključka da se u vezi s ugovornim odredbama nije moglo pregovarati, s obzirom da je potrošač imao mogućnosti izabrati između različitih ugovornih proizvoda tuženika, usporediti ponude na tržištu i odabrati za sebe ekonomski i pravno najprihvatljiviju ponudu. Ističe da je tuženika pri sklapanju ugovora upozorio i na činjenicu da će se troškovi obrade odmah naplatiti. Naglašava da ZZZP, kao pretpostavku nepoštenosti propisuje značajnu neravnotežu. Sporna naknada

naplaćena je u iznosu od 0,63 % od iznosa kredita iz čega je razvidno da ista ni po čemu ne uzrokuje značajnu neravnotežu. Tuženik se poziva i na sud EU koji je zauzeo jasan stav da u ugovorima o kreditu nije potrebno navesti što čini trošak obrade kredita.

3. U odnosu na naknadu za prijevremenu otplatu kredita tuženik ne spori da je tužitelju ista naplaćena u iznosu kao što je navedeno u tužbi. Međutim, sukladno ZZP nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive. Ističe da je ugovorena naknada bila jasna, lako razumljiva i uočljiva. Nadalje, tuženik ukazuje da je sporna odredba ugovorena sukladno tada važećim propisima. Kod prijevremene otplate kredita tuženiku nastala šteta, a naknada za prijevremenu otplatu unaprijed je ugovorena jer bi utvrđivanjem stvarno nastalog troška i iznosa štete bilo povezano s nerazmjernim troškovima. Naime, tuženik sredstva koja isplaćuje, dakle, iznos kredita osigurava vlastitim zaduženjem ili pozajmicom i nema mogućnosti prijevremenog povrata sredstava već je do kraja ugovorenog perioda dužan plaćati kamatu čime mu nastaje šteta. Nadalje, uslijed prijevremene otplate tuženik ostvaruje neplanirani priljev novca, koji ne može istovremeno plasirati, pa je ta sredstva prisiljen položiti kod Citi Bank ili Deutsche Banke i za to plaćati negativnu naknadu, čime mu također nastaje šteta. Iz navedenog je razvidno da ne postoji neravnoteža u pravima i obvezama na štetu potrošača, budući da prilikom prijevremene otplate kredita tuženiku nastaje materijalna šteta. Navodi da tužitelj ne može isticati ništetnost, budući je ugovor u cijelosti ispunjen, a radilo bi se o zabrani manjeg značenja. Smatra kako poštenost sporne odredbe uopće nije dopušteno procjenjivati, a ukoliko bi sud smatrao potrebnim provoditi test poštenosti ističe da tužitelj nije dokazao da bi tuženik ugovaranjem iste postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, niti da je stvorena znatna neravnoteža. Tuženik prigovora i postavljenom zahtjevu za plaćanjem zatezne kamate od dana plaćanja predmetnih naknada do isplate, te se poziva na odredbu čl.214. ZOO. Nadalje tuženik ističe prigovor zastare navodeći da se kod ništetnosti primjenjuju pravila o stjecanju bez osnove, pa je zastarni rok pet godina od dana plaćanja.

4. Slijedom navedenog tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja i da ga obveže na naknadu troškova postupka tuženika.

5. U dokaznom postupku izvršen je uvid u predmetni ugovor o kreditu i solemnizaciju istog (list 8-18 spisa), otplatni plan (list 19-26 spisa), podatke o efektivnoj kamatnoj stopi (list 27 spisa), Aneks broj 1 uz Ugovor o kreditu i solemnizaciju istog (list 28-31 spisa), pregled prometa za klijenta (list 32 spisa), podatke o troškovima obrade kredita (list 33 spisa), odgovor na tužbu s priložima (list 37-216 spisa), očitovanje tužitelja na odgovor na tužbu (list 220-225 spisa), te je saslušan tužitelj u svrhu dokazivanja.

6. Tužitelj Kristijan Vincek je izjavio da je predmetni kredit trebao za kupnju svog prvog stana, kojeg je koristio isključivo za vlastito stanovanje. Cijena stana kojeg je namjeravao kupiti iznosila je oko 35.000,00 EUR, te kada je došao u banku naveo je da treba kredit za kupnju stana, te je naveo cijenu predmetnog stana, u iznosu od 35.000,00 EUR. Koliko se sjeća u to vrijeme imao je račun kod prednika tuženika, pa mu je ta banka bila najpraktičnija. Prilikom razgovora s djelatnicom banke ista mu je kazala da imaju super povoljne kredite u CHF, s najmanjom kamatom, a njemu je u to vrijeme bilo bitno da dobije kredit, s obzirom na visinu njegovih prihoda, bilo mu je bitno koliko će iznositi rata kredita, i na koji rok može dobiti kredit, time da je bio i uzbuđen glede kupnje stana, s obzirom da je bio tada u dobi od oko 24 do 25 godina. Tom prilikom nije mu bio spominjan termin valute utočišta, a ni sada ne zna što to znači, a sigurno nije bilo rečeno koju valutu u RH štiti HNB. Djelatnica banke nije mu prezentirala kakve bi mu bile rate odnosno kakve bi bile kamate ukoliko bi uzeo kredit u EUR, HRK ili nekoj drugoj valuti.

7. Sa sigurnošću je tvrdio da djelatnica banke nije navodila nikakve rizike vezano uz CHF.

8. Po pozivu banke otišao je u istu gdje je podigao Ugovor o kreditu i s njim otišao do javnog bilježnika. Ugovor ga je čekao već pripremljen, pretpostavlja da je isti sastavila banka. Ugovor nije pročitao s obzirom da je vjerovao djelatnicima banke, da se radi o najpovoljnijem proizvodu, time da je letimično pročitao iznos kredita, rok otplate, visinu rata, te osobne podatke. Koliko se sjeća, misli da kod javnog bilježnika tom prilikom nije bio nazočan nitko iz banke. Kod javne bilježnice bila je gužva, ista ga je identificirala, pročitala osnovne podatke, dakle visinu kredita, visinu rate, rok otplate, te ga je upozorila što će se desiti ako ne plaća rate, s obzirom da se radilo o hipotekarnom kreditu.

9. Kada je dobio isplaćen kredit uočio je da se ne radi o iznosu koji je naveden u Ugovoru o kreditu, već o nižem iznosu, iz čega je zaključio da je morao platiti i još neke troškove banci. Zbog proteka vremena ne sjeća se da li je išao pitati u banku o čemu se radi. Kada je razgovarao o dobivanju kredita s djelatnicom banke, nije bila spominjana ulazna naknada, koliko ista iznosi, i radi čega, niti na šta se ta naknada odnosi. Iznos ulazne naknade vidio je tek kada je dobio isplaćena sredstva kredita. Kada se odlučio da prijevremeno otplati kredit bio je u banci, i bilo mu je rečeno da je osnovni uvjet za zatvaranje kredita plaćanje izlazne naknade, a što je bilo navedeno u Ugovoru o kreditu, te su mu kazali da je isti takav ugovor potpisao. Djelatnik banke nije mu prezentirao o kakvim bi se troškovima radilo, već je kazao da su troškovi banke radi zatvaranje kredita, i da te troškove mora platiti ukoliko prijevremeno želi otplatiti kredit. Nije imao nikakve opcije osim da plati istu naknadu, s obzirom da je bio u tijeku kupnje novog stana, pa mu je bilo bitno da otplati postojeći kredit.

10. U vrijeme uzimanja predmetnog kredita bio je zaposlen u auto salonu, kao zaposlenik, nije bio ni obrtnik, ni vlasnik trgovačkog društva.

11. Na temelju ovako provedenog dokaznog postupka, ocjenom svakog dokaza zasebno, te u njihovoj ukupnosti, sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 28/13 i 89/14 - dalje ZPP) sud je ocijenio tužbeni zahtjev osnovanim.

12. Nakon provedenog dokaznog postupka sud među parničnim strankama nalazi činjenično nespornim:

- da su stranke dana 16.11.2004.godine sklopile Ugovor o kreditu broj: 146-216/2004 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama, a koji ugovor je solemniziran kod javnog bilježnika Jasenke Crnčec iz Čakovca, broj: OU-1700/04-1 dana 17.11.2004.godine,
- da je temeljem navedenog kredita tuženik stavio na raspolaganje tužitelju kredit u iznosu kunske protuvrijednosti od 53.200,00 CHF po srednjem tečaju za devize za prednika tuženika,
- da se radilo o potrošačkom kreditu čija je namjena bila kupovina stana,
- da je u čl.5. predmetnog ugovora o kreditu određeno „ prije isplate kredita odbijaju se troškovi obrade u iznosu od 0,63 % jednokratno,
- da je čl.8. predmetnog Ugovora o kreditu određeno „ u slučaju prijevremene konačne ili djelomične otplate kredita, koja je moguća samo jednom tijekom trajanja kredita, banka je ovlaštena zaračunati taksu sukladno Odluci o naknadama Hypo-Alpe Adria Bank d.d.,
- da tuženik nije osporavao visinu naknade za obradu kredita, kao niti visinu naknade za prijevremenu konačnu otplatu kredita u iznosima koji su navedeni u tužbi.

13. Između stranaka je sporno da li je ugovaranjem i naplate naknade za obradu kredita i prijevremeni povrat kredita od strane tužitelja tuženik povrijedio zakon na štetu tužitelja, da li je tuženiku plaćanjem naknade za obradu kredita i prijevremenom otplatom kredita nanesena šteta, u čemu se ona sastoji, da li ta povreda povlači ništetnost dijela ugovornih odredbi o pravu na naplatu naknade za obradu i prijevremenu otplatu kredita.

14. Analizom izvedenih dokaza u smislu odredbe čl.8. ZPP-a kao i rezultata cjelokupnog raspravljanja ovaj sud nalazi da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

15. Prema odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača /03 koji je vrijedio u utuženom periodu ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Odredbom čl.81. st.2. ZZP/03 određeno je da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj obvezi nije pojedinačno pregovaralo ako je odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njen sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formulirano standardnog ugovora trgovca.

16. Odredbom članka 3. Zakona o obveznim odnosima "(Narodne novine" broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15.- dalje: ZOO) je propisano kako su sudionici u obveznom odnosu ravnopravni, dok je odredbom članka 4. ZOO propisano kao su se u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava i obveza iz tih odnosa sudionici dužni pridržavati načela savjesnosti i poštenja.

17. Prema odredbi članka 7. ZOO sudionici pri sklapanju naplatnih pravnih poslova polaze od načela jednake vrijednosti uzajamnih davanja, dok je odredbom članka 8. ZOO propisano da se je svatko dužan suzdržavati od postupaka kojim se može drugome prouzročiti šteta.

18. Što se tiče odredbe članka 5. predmetnog Ugovora o kreditu, kojom je u korist tuženika kao banke kreditora na teret tužitelja ugovoreno plaćanje naknade za obradu kredita u visini od 0,63 % od iznosa kredita, te čl.8. glede prijevremene otplate kredita, sud ističe kako je postavljanjem tužbenog zahtjeva za utvrđenje ništetnosti tih odredbi Ugovora o kreditu, tužitelj predmetne odredbe učinio spornom, slijedom čega je obveza suda da raspraviti pitanje nepoštenosti, a posljedično tome i eventualne ništetnosti tih ugovornih odredbi, tim više što je sud dužan na ništetnost odredbi ugovora, pa tako i predmetnog Ugovora o kreditu, paziti po službenoj dužnosti.

19. Prema Direktivi 2008/48/EEZ ugovaranje takve naknade samo po sebi ne mora biti ništavo, ako se o toj ugovornoj odredbi posebno pregovaralo i uz uvjet da ugovorena naknada ne proizvodi neravnotežu između potrošača i trgovca. Dakle, da bi navedena odredba kojom je ugovoreno plaćanje naknade bila ništetna, potrebno je utvrditi da u vrijeme zaključenja Ugovora o kreditu tuženik, kao trgovac, i tužitelj kao potrošač odnosno korisnik kreditnih usluga, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na visinu te naknade, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

20. U tumačenju članka 3. st. 1. Direktive 93/13 iz presuda suda Europske Unije u predmetima broj C-259/2019 i C-224/2019, proizlazi da nalaganje plaćanja naknade

za otvaranje kredita može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka što je u suprotnosti s zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu da provjeri.

21. Uzimajući u obzir da se u konkretnom slučaju radi o spornoj odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora tuženika, te da prema dokazima provedenima u ovom postupku tužitelj o bilo kojim odredbama predmetnog Ugovora o kreditu nije pregovarao s tuženikom kao bankom kreditorom, niti je mogao utjecati na sadržaj istih, to sud zaključuje da se o odredbi članka 5 predmetnog Ugovora o kreditu, prema kojoj je banka ovlaštena tužitelju zaračunati naknadu od 0,63 % od iznosa kredita, koja je naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita, nije pojedinačno pregovaralo i da se ta odredba smatra nepoštenom jer suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužitelja.

22. Naime, u konkretnom slučaju radi se o odredbi koja nije razumljiva jer nije određeno na koji način i po kojim parametrima se formira visina te naknade tako da je ovdje tužitelj stavljen u neravnopravan položaj, obzirom je tuženiku dano da jednostrano svojom odlukom utvrđuje visinu te naknade, a niti je tužitelj imao stvarne mogućnosti pregovarati sadržaju te naknade, niti mu nije bilo objašnjeno što čini visinu te tzv. ulazne naknade, te je time tuženik postupao suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Plaćanje navedene naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,63 % iznosa kredita očito prouzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a tuženik nije dokazao da ta naknada, određena u postotku iznosa kredita, odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, zbog čega je predmetna odredba članka 5. Ugovora u kreditu nepoštena, te slijedom toga ništetna sukladno odredbi članka 87. st. 1. ZPP/03 te članka 322. u vezi s člankom 324. ZOO-a. Naime, uzrokuje li predmetna ugovorna odredba značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu potrošača ocjenjuje se ne samo kvantitativna ocjena odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade već i ocjenom bi li neprihvatanjem te odredbe od strane potrošača, potrošač bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge obveze ili naknade time da tužena tijekom cijelog postupka nije tvrdila da bi bez te predmetne naknade za obradu kredita bilo moguće sklopiti ugovor.

23. Valja ukazati na praksu suda EU da se potrošač nalazi u slabijem položaju u odnosu na, ovdje, banku, kako u pogledu pregovaračke snage, tako i u pogledu razine obaviještenosti odnosno položaja koji vodi do pristanka na uvjete koji je banka prethodno sastavila bez mogućnosti utjecaja na njihov sadržaj. Upravo zbog tog

slabijeg položaja potrošača Direktiva 93/13/EEZ obvezuje Države članice da propišu mehanizam koji će osigurati da bilo koja ugovorna odredba u kojoj se nije pojedinačno pregovaralo može biti podvrgnuta ispitivanju kako bi se ocijenilo da li je ista eventualno nepoštena.

24. Imajući u vidu da se u konkretnom slučaju radi o stambenom kreditu, pri čemu je potrošač bio ograničen uvjetima ponude iz banke, te imajući u vidu i ostale ugovorne odredbe (o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli za koje je imajući u vidu opće poznatu činjenicu, utvrđeno da su nepoštene, a time i ništetne) može se zaključiti da tuženik nije postupao u dobroj vjeri i da tužitelj kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti za pregovaranje oko spornih odredbi niti o prihvaćanju ili neprihvaćanju istih, a što je prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

25. Pitanje zaštite kolektivnih interesa potrošača je između ostalog regulirano Direktivom Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, a koje odredbe su implementirane i u naše zakonodavstvo Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ 78/12) i sada važećim Zakonom o zaštiti potrošača, time da postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine, a što uključuje uz ostalo i prasku suda Europske unije na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je u primjeni od 2005

26. Odredbom čl. 1024. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine 35/05 – dalje ZOO) kao mjerodavnog prava obzirom na vrijeme sklapanja Ugovora, propisano je da korisnik kredita može vratiti kredit i prije roka određenog za vraćanje, ali je dužan o tome unaprijed obavijestiti banku. Prema st. 3. istog članka korisnik kredita u tom slučaju je dužan naknaditi štetu ako ju je davatelj kredita pretrpio, time da u slučaju vraćanja kredita prije određenog roka banka ne može uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kad ga je po ugovoru trebalo vratiti, a kako je to propisano odredbom čl. 1024. st. 4. ZOO-a.

27. Dakle, odredba čl. 1024. ZOO-a propisuje dužnost naknade štete samo ako je davatelj kredita pretrpio štetu zbog vraćanja kredita prije dospelosti, time da kod prijevremene otplate kredita banka nema pravo uračunati kamate za vrijeme od dana vraćanja kredita do dana kada ga je po ugovoru trebalo vratiti, iz čega slijedi zaključak da banke nemaju pravo zahtijevati naknadu koja se sastoji u izmakloj dobiti radi gubitka kamate (neostvarene kamate).

28. U konkretnom slučaju tuženik tvrdi da iznos koji je naplatio tužitelju upravo odgovara iznosu štete koju je pretrpio zbog prijevremene otplate kredita sukladno čl. 1068.st.3. ZOO-a, time da odredba čl. 8. Ugovora o kreditu pretpostavlja i unaprijed ugovoreni iznos naknade štete sukladno čl. 345. st. 3. ZOO-a. Obrazlažući visinu naplaćene naknade radi prijevremene konačne otplate kredita tuženik navodi da je ista obračunata sukladno Odluci o naknadama za usluge Addiko Bank d.d.. Osim toga u Općim odredbama i to pod toč. 1. je definirano utvrđivanje visine naknade, pa je i po ovoj odredbi izračunata naknada za prijevremeno zatvaranje, time da naknada sadržava stvarne troškove koje je tuženik imao. Tuženik je tvrdio da je prijevremenom otplatom trpio štetu koja se sastoji od troškova likvidnosti, kao i administrativnih troškova.

29. Da bi tuženiku kao davatelju kredita pripadalo pravo na naknadu štete potrebno je da postoji uzročna veza između prijevremene otplate kredita od strane tužitelja kao korisnika kredita i nastale štete tuženiku kao davatelju kredita. Dakle, pretpostavka za primjenu pravila o ugovornoj odgovornosti za štetu (a u konkretnom slučaju povreda obveza iz ugovora se sastoji u prijevremenoj otplati kredita) je nastanak štete, odnosno ako dužnik povrijedi obvezu ispunjenja, a iz toga ne nastane vjerovniku nikakva šteta tada nema pravo na naknadu iste.

30. Tuženik bi imao pravo na naknadu stvarno pretrpjele štete odnosno onih troškova koji bi mu kao vjerovniku nastali prijevremenom otplatom kredita (objektivno nastali troškovi) ali se ta naknada ne bi smjela odnositi na naknadu štete zbog izgubljenog dijela kamate, niti na troškove likvidnosti. Tuženik se poziva na troškove likvidnosti, odnosno negativne kamate koje je platio i koje dalje plaća inozemnim bankama na sredstva koja je zaprimio prilikom prijevremene otplate kredita odnosno troškovi likvidnosti predstavljaju štetu koju tuženik trpi zbog prijevremene otplate kredita, a koja je tužitelju uz administrativne troškove uračunata u naknadu za prijevremenu otplatu kredita. Troškovi likvidnosti koje tuženik navodi po stavu ovoga suda nisu osnov za tzv. izlaznu naknadu, na što upućuje i recentna sudska praksa (Odluka U-III-3231/2022). Ujedno shvaćanje da banke nemaju pravo zahtijevati naknadu za prijevremeno ispunjenje obveze klijenta iz Ugovora o stambenom potrošačkom kreditu, kao što je ovdje slučaj potvrđeno je i donošenjem Zakona o stambenom potrošačkom kreditiranju (NN 101/17), a kojim zakonom se u pravni poredak RH prenijela Direktiva 2014/17 EU Europskog parlamenta Vijeća od 4.2.2014. o Ugovorima o potrošačkim kreditima koji se odnose na stambene kredite, i o izmjeni Direktive 2008/48 EZ, 2013/36 CU i Uredbe EU broj: 1093/10. Iako se taj zakon ne primjenjuje na konkretan slučaj s obzirom na dan sklapanja ugovora o kreditu evidentno je da su istim otklonjeni nedostaci do tada važećeg zakonskog uređenja, te je onemogućeno bankama da penaliziraju potrošače za prijevremeno ispunjenje ugovornih obveza. Banka bi imala pravo na naknadu troškova izravno povezanih s

prijevremenom otplatom kredita, prije svega administrativnih troškova, ali ne i na naknadu za prijevremenu otplatu kredita. Tuženik je nesporno naveo da postoje administrativni troškovi vezani uz prijevremenu otplatu kredita, međutim, iste nije specificirao na način da točno navede o kojim troškovima se radi i koliko koji administrativni trošak iznosi. Slijedom navedenog ovaj sud smatra da se radi o ništetoj odredbi u skladu s odredbom čl. 104. st. 1. ZOO jer se radi o plaćanju naknade koja ne odgovara stvarno pruženim uslugama ili troškovima tuženika.

31. Ovaj sud smatra da u konkretnom slučaju naknada za prijevremenu otplatu kredita ne predstavlja ništa drugo nego nadoknađivanje dijela iznosa kamate koju je prema ugovoru tuženik trebao dobiti do kraja trajanja kredita (neostvarene kamate), a na koje prema odredbi čl. 1024. st. 4. ZOO nema pravo. Stoga je odredba čl. 8. st. 3. predmetnog ugovora o kreditu suprotna prisilnim propisima kao i gore navedenom zakonu i odlukama radi čega sud smatra da je ista ništeta. Naplatom naknade za prijevremenu otplatu kredita tuženik je povrijedio zakon na štetu tužitelja koja povreda povlači ništetnost dijela predmetne ugovorne odredbe , a ugovor može opstati bez iste koja očito nije bila ni uvjet ugovora, ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen.

32. Pitanje zaštite kolektivnih interesa potrošača je između ostalog regulirano Direktivom Vijeća 93/13 EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, a koje odredbe su implementirane i u naše zakonodavstvo Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ 78/12) i sada važećim Zakonom o zaštiti potrošača, time da postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava Europske unije i sveopće njene pravne stečevine, a što uključuje uz ostalo i prasku suda Europske unije na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju koji je u primjeni od 2005.

33. Obzirom da je čl. 87. ZZP/07 propisano da nepoštena ugovorna odredba je ništava (st. 1.), a da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe (st. 2.), te odredbom čl. 324. st. 1. ZOO-a propisano da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe, i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen, znači da predmetni ugovor može opstati i bez ništetnih odredaba, a ništetni dio ugovora ima se načelno smatrati kao da nikada nije postojao, tako da ne može imati učinak u odnosu na potrošača, s posljedicom uspostave pravne i činjenične situacije u kojoj bi se potrošač nalazio kada navedene odredbe ne bi postojale.

34. Kada se navedena pravila primijene na predmetni spor mora se zaključiti da Ugovor o kreditu egzistira bez navedenih ništetnih odredbi (presumpcija da nepoštene

odredbe nikad nisu ni bile ugovorene). U konkretnom slučaju nije cijeli ugovor ništav već samo gore označene odredbe, a bez kojih ugovor može i nadalje egzistirati. Tuženik nije osporavao visinu tužbenog zahtjeva, a radi čega je sud donio odluku da je tuženik dužan tužitelju isplatiti iznos naknade za obradu kredita i naknade za prijevremenu otplatu kredita.

35. U odnosu na prigovor zastare sud ističe kako se prema čl. 328. ZOO-a pravo na isticanje ništetnosti ne gasi, što znači da ne podliježe zastarnim rokovima, dok na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba (članak 327. st. 1. ZOO-a). Imajući navedene odredbe u vidu deklaratorni tužbeni zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe Ugovora o kreditu kojom je ugovorena odredba o obradi kredita i odredba o prijevremenoj otplati kredita, nije u zastari.

35.1. Nadalje, zastara novčane tražbine tužitelja za isplatu s osnove nišetne naknade, nije nastupila jer je u ovom slučaju tužitelj kao vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje novčane obveze tek kad se utvrdi da su sporne odredbe ugovora nišetne (čl. 215. st. 1. ZOO-a).

36. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u svojoj odluci broj Rev-2245/2017-2 od 20. ožujka 2018. izrazio shvaćanje da pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a te da zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske je u Zaključku sa svoje sjednice od 30. siječnja 2020. (Su-IV-47/2020-2) zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju nišetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost ugovora. Na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda održanoj 31. siječnja 2022. dano je objedinjeno pravno shvaćanje o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovornih odredbi CHF (Broj: Su-IV-33/2022-2), prema kojem ako je nišetnost ustanovljena već u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok, sukladno tekstu oba prednje navedena pravna shvaćanja, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena nišetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača.

37. Budući je u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača (P-1401/12) pravomoćno utvrđeno da su odredbe ugovora o kreditima koje je tuženik zaključivao sa korisnicima kredita kojima je ugovorena valutna klauzula u švicarskim francima

nepoštene, te je to na identičan način ustanovljeno i u ovom postupku u odnosu na sporne ugovorne odredbe o obradi kredita i prijevremenoj otplati kredita, zaključuje se da je predmetni ugovor o kreditu protivan citiranim prisilnim propisima i moralu društva, te da je tuženik nepošten stjecatelj zbog čega u smislu čl. 1115. ZOO-a mora platiti zateznu kamatu od dana stjecanja, odnosno od dana kada je tužitelju nastala šteta sukladno čl. 1086. ZOO-a.

38. Kako je dio ugovornih odredbi predmetnog Ugovora o kreditu, a koje se odnose na ugovaranje, ulazne naknade za obradu kredita, i naknade za prijevremene otplate kredita ništetan, to tužitelju pripada pravo da mu tuženik vrati ono što je na temelju takvog Ugovora, odnosno takvih ugovornih odredaba Ugovora o kreditu primio, a što je po mišljenju suda sukladno odredbi čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima. Odredbom čl. 1111. ZOOa određeno je da kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda odnosno druge nadležne vlasti ili zakonu, stjecatelj je dužan vratiti ga odnosno ako to nije moguće naknaditi vrijednost postignute koristi, a prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kada se vraća stečeno bez osnove moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja. U ovoj pravnoj stvari tuženik je kao stjecatelj nepošten od samog dana sklapanja Ugovora o kreditu jer je, kako je prethodno rečeno, utvrđeno da je riječ o nepoštenoj ugovorenoj obvezi plaćanja naknade za obradu kredita i naknade za prijevremenu otplatu kredita.

39. Tuženik je dužan temeljem odredbi čl.1111. u vezi čl.323.st.1. Zakona o obveznim odnosima vratiti isplaćene iznose tužitelju u utuženom iznosu s kamatom od dana stjecanja sukladno čl. 115. Zakona o obveznim odnosima, a s tijekom zakonske zatezne kamate po datumima dospijeca tijekom otplate kredita i po stopi kamate sukladno odredbi čl.29.st.1. i 2. Zakona o obveznim odnosima.

40. Prema odredbi čl. 232.st.1. ZOO u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve što je primila na temelju takvog ugovora. Nesporna je činjenica da je tuženik temeljem ništetne ugovorne odredbe o obradi kredita primio od tuženika iznos od 222,24 eura, a na temelju ništetne odredbe o prijevremenoj otplati kredita primio je iznos od 506,19 EUR, to je isti taj iznos dužan vratiti tužitelju. U smislu odredbe čl. 1115. Zakona o obveznim odnosima tuženik je dužan tužitelju platiti i zatezne kamate od dana stjecanja, od 30.11.2016. Odluka o kamatama temelji se na čl. 29.st.1. i 2. ZOO/05 s obzirom da se tuženik smatra nepoštenim stjecateljem jer je on kao financijska institucija morao znati da je naknada za prijevremenu otplatu kredita nadoknađivanjem dijela kamate koju je prema ugovoru banka trebala dobiti do kraja trajanja ugovora radi čega je dužan platiti zatezne kamate od dana stjecanja.

41. Stoga je odlučeno kao u izreci.

42. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. u svezi s čl. 155. ZPP- a. Tužitelju je priznat trošak sastava tužbe u iznosu od 150,00 eura (Tbr. 7.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, NN 138/2023, dalje Tarife), sastav podneska od 15.5.2026. (Tbr.8/1 Tarife) u iznosu od 150,00 eura, zastupanje na ročištu dana 25.8.2026. (Tbr.9.1. Tarife), u iznosu od 150,00 eura, zastupanje na ročištu za objavu presude u iznosu od 75,00 EUR, što ukupno iznosi 525,00 EUR, a kojem iznosu treba dodati iznos pripadajućeg PDV-a od 131,25 EUR. Nadalje, tužitelju su priznati troškovi sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 13,27 EUR i sudske pristojbe za presudu u iznosu od 60,00 EUR, a slijedom čega je tuženik dužan tužitelju nadoknaditi troškove postupka u ukupnom iznosu od 729,52 EUR.

Čakovec, 30.rujna 2026.

S u t k i n j a:

Jasna Vehtersbah-Stojan

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana po primitku prijepisa iste, putem ovog suda na nadležni županijski sud sukladno čl. 4. st. 4. Zakona o područjima i sjedištima sudova (Narodne novine br. 128/14), pismeno u tri istovjetna primjerka.

O tome obavijest:

1. tužitelj po pun. Ivani Moravec, odvjetnici u Varaždinu
2. tuženik po pun. Hrvoju Matiću, odvjetniku u Zagrebu

Broj zapisa: **9-3088d-eda5c**

Kontrolni broj: **0e41b-33c27-2b4de**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Čakovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.